

Magnus Jansson
Magnus Opus

XII. December

1/12 2008, drama:

Modelldrama för hela framtiden

Roller: Anita Axelsson (försäljningschef på en stor skidfirma), Annie Lott (sekreterare)

Scenen: Någon av mellandagarna. Anita och Annie är ensamma på kontoret och ordnar med bokföringen. Nu har de tagit fikapaus. Två skrivbord belamrade med pärmar och pappershögar. Telefoner på båda skrivborden. Man anar ett snöfall och begynnande skymning utanför fönstret. Anita sitter med en pärm i knäet och blicken är fäst vid något bortom horisonten. Annie kommer in genom dörren med en kaffebricka. Spelet kan börja!

Anita: Åh, det ska bli gott!

Annie: Ja, men jag hittade inga kaffefilter – så jag ska erkänna direkt att jag fick lov att ta hushållspapper. (Ställer ned brickan) Så vi får se hur det smakar!

Anita: Äsch, det går nog bra. Men vi kanske får höja budgeten för ”kaffemateriel” till nästa år. Kaffefilter är väl ändå något man kan kräva att det finns hemma...

(De sitter tysta en stund och smuttar på sitt kaffe. Anita tar en pepparkaka och håller upp den)

Anita: Vi skulle kunna göra en del av resultatredovisningen i form av pepparkakor. Cirkeldiagram...

Annie: (mumlande) Mmm, vilken höjdaridé...

/---/

1/12 2008, roman:

/---/ med bladguld på utsidan. Han beundrade de vackra linjerna och tänkte för sig själv att något sådant skulle han aldrig kunna åstadkomma om han så arbetade i hundra år.

Utanför hade mörkret plötsligt fallit och när han såg ut genom fönstret genomförs han av en visshet om att tiden nu var mogen att ge sig av. Han reste sig hastigt upp från bordet, nickade åt sin tyste bordsgranne och vände sig om mot dörren. Då såg han något som fick honom att stanna i steget. Han blev stående blickstill. /---/

1/12 2008, diktsamling:

Prosadikter

Kolbit

När trä inte får ruttna blir det kol. Det mesta ruttnar och ändå blir det mycket kol. Vi har tillverkat kol här länge, men inte numera. Kolet används inte på samma sätt som förr, inte lika mycket. Det räcker inte med att betrakta en enstaka kolbit. Man måste se stora kolhögar för att förstå.

Radioljus

Det sprakar inuti radioapparaten och jag lutar mig fram mot den lysande delen på framsidan. Oftast brukar jag lukta och sniffa i hålen på apparatens baksida, men idag har jag börjat intressera mig för framsidan – där det lyser. Man säger ”lyssna på radio”. Jag tittar och luktar på den istället. Det är *mycket* intressantare, tycker jag.

Larvfot

I kökssoffan därhemma har jag en larvfot stående. Den är inte direkt i vägen, men man kan säga att den ”sticker ut” – bildligt talat. Jag har kommit över den för längesedan. En granne gjorde det pinsamt en gång, han sade: ”Larvfötter har man hört talas om, men vad ska man säga om den här?!” Jag svarade faktiskt inte på det och nu har jag kommit över det också.

2/12 2008, roman:

/---/

När han hade gått sin väg gick solen plötsligt upp och det var dag igen. Alla hyresgäster var i farten som vanligt. Ungarna dundrade ned för trapporna, slängde upp portarna och kilade iväg till skolan. Fruarna kom ut med sina tvättkorgar fastklämda mot höften och tjoade god morgon åt varandra. Och de män som hade arbete – de var visserligen inte så många – travade iväg ut i staden åt olika håll. De som inte hade någonstans att gå visade sig inte så här tidigt på dagen. /---/

2/12 2008, drama:

Fyndet

Roller: Bergslagsgubben, Bergslagsgubbens son, Grundén, Ett Tänkande Fruntimmer

Scenen: Utanför Konsum i Norberg. En sommarförmiddag. Soldränkt. Bergslagsgubben kommer gående mot ingången men hejdar sig, böjer sig ned och plockar upp något från marken. Det är en papperslapp. Han läser, försjunker. Då kommer Grundén ut genom affärsporten.

Grundén: God morgon! (han börjar ordna med kundvagnarna. Bergslagsgubben ignorerar honom)

/---/

2/12 2008, diktsamling:

Nya prosadikter

Nötdiet

Ett ord kan betyda många saker. Ta ”nötdiet” till exempel. Jag kan, så här spontant, tänka mig åtminstone tre olika betydelser. Men bara en har med *nötter* att göra.

Minne

Jag har ett minne av en bild som jag försökte få synlig genom att skriva den. Det gick inte så värst bra. Men det är bara för att jag försökte som jag minns den ännu.

Kravskinka

Andra ord har bara en enda betydelse: ”Kravskinka” till exempel. Allt annat vore lite *väl* krystat, tycker jag.

3/12 2008, drama:

Modelldrama för det förflutna – i sin helhet

Roller: Jonas, Mikael

Scenen: I soffan hemma hos Mikael. Det är i mellandagarna. Eftermiddag och Jonas sitter och ögnar igenom dagens DN. Mikael går mellan köket och vardagsrummet och dukar upp en liten improviserad jullunch. Julskinka, en bit sylta, gurka och Janssons frestelse. Ett par burkar julöl. Spelet kan börja!

Jonas: Hm. Det är ändå skönt när *DN* börjar komma ut igen. Jag hinner börja sakna den när det är sådana här långhelger. jul, påsk... och allt vad de heter. Här står det att landslaget i handboll har förlagt ett träningsläger till mellandagarna för att stärka lagmoralen inför EM i Spanien nästa år. Vad menar de med det, tror du?

Mikael: Jag vet inte. Men kanske är det så att det krävs ett visst kurage för att slita sig ur julefriden och köra några hårda träningspass istället. Så här i slutet av året... Självt har jag inte tränat sedan korna kom hem.

Jonas: Nej, det börjar faktiskt synas på dig. Jag tänkte redan före jul att du börjar lägga på hullet. Passa dig! Det kan vara farligt i din ålder. Jag tar en macka nu. Är det klart, eller?

Mikael: Visst. Ät du bara. Jag ska bara hämta ett par glas. Vill du ha kaffe också? Jag har visserligen inga filter, men jag kan göra med hushållspapper. Det går lika bra.

Jonas: Hushållspapper? Vad menar du med det?

Mikael: Skoja inte. Har du aldrig bryggt kaffe genom hushållspapper? Vilken planet är du från egentligen?

Jonas: Hm. Jag vet inte...

/---/

3/12 2008, roman:

"/---/ vara så stimmigt härinne? Kan man aldrig få lite lugn och ro?" Han såg riktigt ilsken ut nu. Jan tänkte att om pappa ska vara så där snarstucken hela tiden så blir det här en jobbig helg. Kanske bäst att ringa någon kompis och höra sig för. Lite omväxling för alla parter, så att säga. /---/

3/12 2008, diktsamling:

1.

Att *vänta* på en ny dikt – att verkligen hoppas och se fram emot en ny – att vara trött på de gamla.

2.

Jag *struntar* i att läsa vissa saker. (Kvällstidningar är ett exempel.) Hur illa kommer det att gå för mig just därför?

3.

Nu *skriver* jag en dikt. Som ingen *väntar* på (som vanligt) och som kanske alla *struntar* i. Också.

4/12 2008, drama:

Klarälven

Roller: Berättaren, tre små gummor

Scenen: Ett äkta värmländskt landskap. Inga avvikelser.

Berättaren: Det enda som saknas här är tre små gummor. Riktigt små gummor som går hand i hand på landsvägen och talar om hur det var förr i tiden. Hur det var när gummorna var unga. Och framförallt: "Klarälven är Sveriges vackraste egennamn."

/---/

4/12 2008, roman:

/---/ bra till slut. Även om Stoke inte trodde det "förrän han såg det" som han brukade säga. Med råglimsmörgåsen i högsta hugg vandrade han ut ur köket och stötte genast på Clover som började skälla om att tvätten inte var hängd. "Du är inte heller hängd" svarade han "och det kan du vara förbannat glad över!" /---/

4/12 2008, diktsamling:

Klockan ett på natten – revisited

1.

Flodvågen har sköljt oss vita
som tvättmedel ännu en gång.

Smutsen är bara ett minne som
svävar ovanför det hela. I Kanton

sköljer man inte. Man tvättar i själva
verket inte ens.

2.

Du kommer in över tröskeln och vet
att efter dig kommer dagens alla

förtretligheter på ett långt led.
Som arbetslösa och grälsjuka

kunder utanför den billigaste
affären i staden. De förväntar sig

ett klipp – i sista minuten.

3.

Nu är det natt på riktigt och
ingen hade kunnat förutsäga

att just Baudelaire skulle besöka
oss. Vi tar i honom med silkes-

vantar och tror att vi kan skydda
oss mot insikterna om hur fasans-

fullt livet är konstruerat. Men han
tänker avslöja oss!

5/12 2008, drama:

Vaxholm

Roller: Indras dotter, Adolfsson (håthamnens ägare)

Scenen: En småbåtshamn. Ute på bryggan står Adolfsson. En liten båt lägger till. Det är Indras dotter som kommer någonstans ifrån.

Indras dotter: Ahoj! Är det här ett *kommunistiskt* land?

Adolfsson: Nej, det tror jag inte man kan säga. Nej, verkligen inte!

Indras dotter: Så bra! Då kommer jag iland nu. Kan herrn hjälpa mig? (sträcker fram en hand mot Adolfsson. Men denne står avvaktande kvar med händerna i kors över bröstet.)

Indras dotter: Ta min hand!

/---/

5/12 2008, roman:

/---/

Kapitel fem

Clover hade alltid hatat sådana människor som inte höll sina löften. En gång, på den tiden hon bodde i Manchester och var en ung flicksnärta, hade en man lovat henne en gratis biobiljett om hon hjälpte hans fru med make-upen inför en begravning som de skulle gå på. Hon gjorde sitt absolut bästa, men damen var överspänd och skrek åt henne att det blev ”så fult” hela tiden. Mannen vägrade ge henne biljetten och sedan hatade Clover honom aktivt varje dag i månader framöver. Hon såg honom ibland på gatorna, mötte honom och hustrun när de tog sina promenader (de var pensionärer båda två) och varje gång spottade hon över axeln – som om hon sett ett ont varsel.

Det tråkiga var bara att hatande sällan kom till de drabbades kännedom. Det stannade inuti Clover och blev så småningom en del av hennes personlighet. /---/

5/12 2008, diktsamling:

Om omöjligheten att tala väsentligheter

1.

En enda gång besökte jag min far i fängelset. Det var inte väsentligheter vi talade om.

2.

Jag träffar oftare min syster som är sjuk. Det är inte väsentligheter vi pratar om. (Hon kan inte prata, hennes dator talar i hennes ställe.)

3.

Ibland *vill* jag säga något väsentligt: Till exempel om Erik Beckman eller T.S. Eliot. Men det går inte, heller.

6/12 2008, drama:

Med braigheten fästad vid pannan

Roller: Konrad, Nisse och Truls (en dansk tullinspektör)

Scenen: På kontoret. En hetsig dag. Konrad och Nisse är försäljare och de finner inte någon tid för rast. Bilar ska säljas, kunder ska expedieras etc.

/---/

6/12 2008, roman:

/---/ en nollvision. Och det fanns några ganska graverande fakta som inte egentligen någon kunde bortse ifrån när de nu hade blivit offentliga. /---/

6/12 2008, diktsamling:

1.

Ja, vad ska man säga? Det går inte att skriva dikter idag.
Så är det. Och ändå måste jag skriva två till.

2.

Vad ska den här handla om? Kanske björkar...

3.

Oj, nu sätter vi den här diktsamlingen i halsen alldeles.

7/12 2008, drama:

Yrsel

Roller: Robert (15 år, bor i Norberg), Bergslagsgubbens son

Scenen: Utanför Konsum i Norberg. Robert sitter på marken med huvudet tungt vilande i händerna. Han är förtvivlad och berusad. Det är tidig morgon och redan mycket varmt. Solen gassar över parkeringen. Ljuset är, som man brukar säga, obarmhärtigt. Bergslagsgubbens son kommer förbi.

Bergslagsgubbens son: Hur står det till här då? Orkar du inte gå hem?

Robert: Näe. Låt mig vara ifred. Va fan... (han vaggas lite avvärjande med hela kroppen och huvudet faller ned i händerna igen. Han döljer sitt ansikte)

Bergslagsgubbens son: Ja, jag ska inte tränga mig på. Men om du sitter kvar här så kommer snart Grundén och kör bort dig. Eller så ringer han polisen. Det skulle vara likt honom.

Robert: Vicken jävla Grundén?!

Bergslagsgubbens son: Det vet du väl! Han föreståndaren på Konsum. De ska ju öppna snart och allting. Res på dig så ska jag hjälpa dig en bit på vägen. Vart bor du?

Robert: Ingenstans!

Bergslagsgubbens son: Det gör du väl visst det. Kom nu.

(Robert reser sig med lite hjälp från Bergslagsgubbens son. De vinglar iväg. Det ser nästan ut som om båda två vore berusade...)

7/12 2008, roman:

/---/ Det var fullt av tallbarr som låg och flöt på ytan. Vattnet såg grumligt ut och Clover tänkte att det där går nog inte att dricka. Nu kände hon att det luktade svagt av terpentin också. "Fan va äckligt". /---/

7/12 2008, diktsamling:

1.

Vi fäller alla träden nu så har vi ändå gjort något vettigt idag.

2.

Asp luktar inte gott när den fått ligga ett tag. Det kommer att bli svårt att andas här.

3.

Sila sågspån mellan fingrarna och låtsas att det är huvudet som sprungit läck.

8/12 2008, drama:

Grotesk

Roller: En far och hans två söner

Scenen: Ett gathörn någonstans i en europeisk storstad. Fadern står med en son i varje hand och de betraktar en husfasad.

/---/

8/12 2008, roman:

/---/ så lätt. Den vägde nästan ingenting, tyckte han. Och när de gick ut i friska luften var det som om den nästan ville lyfta till väders. ”Det är konstigt ändå” mumlande han för sig själv

/---/

8/12 2008, diktsamling:

Hur berättelserna vrider om perspektivet

1.

Det finns små berättelser inuti

dikterna. Jag erkänner!

2.

De nya gudarna:

Som ormar lirkar de med oss
och förvänder synen. När vi är

ledsna skrattar de åt oss obarmhärtigt.

Gudaberättelserna...

3.

De är med oss intill tidens ände.

Självklart – visst, så är det.

(Som sagt: Jag erkänner!)

9/12 2008, drama:

Karneval 1963

Roller: Modern, Fadern, Sonen, Lottförsäljaren, Skoputsaren, Hotellvaktmästaren

Scenen: I en hotelloobby i Rio de Janeiro någon gång på sextiotalet. En bar, några fåtöljer runt ett lågt bord. Utanför hörs musik och skrål. Hotellvaktmästaren står vid entrédörren och talar med Lottförsäljaren som vill komma in för att sälja sina lotter till hotellets gäster. Hotellvaktmästaren försöker vänligt men bestämt avvisa honom. I fåtöljerna sitter Modern och Fadern. I en barnvagn som står parkerad bredvid Modern ligger Sonen.

Fadern: Jag tror att det blir katastrof. De kan inte hitta någon lösning efter det här. Jag läste i tidningen om alltihop. Det är galenskap.

Modern: Åh ja, är det så farligt, tror du?

Fadern: Visst är det så. Det kommer bara att bli värre nu.

Modern: Men vi har ju rest hit för att roa oss och koppla av? Kan vi inte bara göra det och strunta i allt det där andra?

(Man ser att hotellvaktmästaren äntligen blivit av med Lottförsäljaren men så kommer Skoputsaren och han får komma in, hur lätt som helst. Skoputsaren kommer fram till Fadern med sin låda)

Fadern: Vad vill du?

Skoputsaren: Vill min herre ha skorna putsade?

Fadern: Vad ska det tjäna till. Nej tack, jag tror inte det.

(Skoputsaren vänder sig till Modern istället)

Skoputsaren: Men frun då kanske?

Modern (till Fadern): Varför inte? (till Skoputsaren) Kör till!

(Skoputsaren ställer ned sin låda på golvet framför Moderns fötter. Sedan går han fram till barnvagnen och tittar på Sonen)

Skoputsaren: Ah, vilken vacker liten krabat ändå!

Fadern (som om han ingenting märkt): Kanske redan i morgon – att vi har det över oss. Sanna mina ord...

/---/

9/12 2008, roman:

/---/ bäddar får man ligga!”. Clovers ord lät som svärdshugg, vinande. ”Du skulle ha tänkt dig för och inte rusat iväg så där. Nu får du äta upp det – alldeles ensam” Hon var arg nu, det hördes. Stoke hade aldrig hört henne så upprörd tidigare, även om det inte var helt ovanligt att hon brusade upp. Men nu var allt ett enda stort *missförstånd*, tänkte han. Den här gången har hon fel och det kommer hon snart att inse. Han försökte trösta sig med den insikten så länge.
/---/

9/12 2008, diktsamling:

Meditation över morgonen

I morgon vill jag ha blixtrande kyla till frukost.
Granarna förvandlade till torn av snö.

Och ett ljus som skär med knivar genom alla
nattens igenfrusna vakar.

Trastljud

Innan du ens vaknat är trastarna där
och kväker (kraxar). Du tror först

att det är grodor – sakta vaknar
du ur drömmen om grodor i ett kärr –

Och där är de: Trastljuden!

Stimmen

Det är tyst. Och en mörk

skugga glider förbi.

(Det är obegripligt som pilgrimståg betraktat...)

Minnesbild

Jag sitter och ser hur några försöker gestalta sig
ut ur tvånget att förmedla en läsning. Stackars dem!

10/12 2008, drama:

Assistans

Roller: Berättaren, några stumma aktörer med rörelser

Scenen: Mörk stadsgata. Det har regnat och asfalten är så där speglade så att alla ljus finns i två varianter – en uppifrån och en annan nerifrån. Två figurer står vid en bil och tycks hålla på med någon slags undersökning. Vad är det för fel?

Berättaren: Det luktar olja här. På något sätt känns det som om olja har läckt och läckt under lång tid och nu är det inte något man kan göra åt det. Vi får finna oss. Det är icke desto mindre något allvarligt fel här. Här och inte någon annanstans. Så är det med alla fel – de har sin begränsade räckvidd. Det som är katastrof är katastrof på *en* plats i taget. På andra platser kan det vara helt bra – samtidigt.

(Det kommer två figurer från höger och ansluter sig till de två som undersöker bilen. En lägger sig ned och hasar sig in under bilen.)

/---/

10/12 2008, roman:

/---/ en moster. Det var en riktig smäll och jag kunde inte för mitt liv förstå vad hon hade här att göra. Jag sprang fram mot telefonen för jag tänkte att det var lika bra att ringa efter ambulans först som sist. Men så kom jag plötsligt ihåg /---/

10/12 2008, diktsamling:

1.

Så långt ned bland stenarna –
att bara gråheten och skymningen

och mörkret är kvar.

2.

Vilka tyngder som läggs på –
vartefter efter hand.

3.

En slags språngbräda –
vill jag ha. En punkt

att stampa ut ifrån:

Färger (nej), ljud (nej)
Platser (nej), etc., etc...

11/12 2008, drama:

Bergslagsvinter

Roller: Bergslagsgubbens son, Nattportieren, Ett Tänkande Fruntimmer

Scenen: Utanför Konsum i Norberg. De tre rollerna står med sina matkassar och betraktar det tättnande snöfallet.

Bergslagsgubbens son: Farsan skulle ha sett det här nu. Jag kan riktigt höra inom mig hur det skulle ha låtit. Hans kommentarer...

Nattportieren: Hur är det med honom förresten?

Bergslagsgubbens son: Jo tack, han äter och svär och jävlas med personalen allt värre för varje dag som går. Jag hälsade på honom i förrgår och då verkade han pigg. Han säger ingenting om vad som hände – och jag törs inte riktigt fråga heller.

Nattportieren: Det är inte utan att man saknar honom ibland. Även om, det ska jag bara säga, han stundom var ganska otrevlig mot mig – och mot andra med för den delen.

Ett Tänkande Fruntimmer: Ser ni att det snöar mer och mer? Vi har en vinter att ta hand om nu. Jag måste gå. Hälsa din far! (hon går och de andra nickar adjö)

/---/

11/12 2008, roman:

Blekt hjärta

(Originalets titel: The Bleak Heart of Clover)

(övers. Magnus Jansson)

Kapitel ett

Det låg två båtar i hamnen och därför var det inte självklart vilken som var den rätta. ”Det är så typiskt” tänkte hon. ”Jag har aldrig något ärende hit annars – men så mycket vet jag att det aldrig brukar finnas mer än en båt åt gången – och nu ligger här två stycken”. Hon stannade och läste på den ena båten: ”Heart’s Armor” stod det med roströd färg i fören. Båten var svart i övrigt och såg rätt skabbig och gammal ut. I handväskan hade hon lappen med ”beställningen” men det var ingen idé att ta fram den förrän hon hade kommit på vilket av fartygen som var leverantören.

Det blåste en isig och envis vind här nere och hon huttrade trots att hon tagit sin varma kappa med uppvikbar krage. ”Detta är den engelska vintern” mumlande hon mellan tänderna och vände blicken mot den andra båten. Den var mindre och kanske man borde tvivla på att den skulle ha kunnat komma så långväga ifrån som från Danmark. Hon visste inte mycket om båtar och livet till havs överhuvudtaget. Man kunde inte riktigt förstå vad den här skutan hette, om den hade ett namn, det enda som stod skrivet på långsidan som låg mot kajen var några siffror: 12- 453. /---/

11/12 2008, diktsamling:

1.

Kan sången komma tillbaka?
Kan den återvända ännu en gång
till detta "land av snö och is"?
Båtarna är landade och det finns
ingenting som rör sig längre här.

2.

Kan det bli bättre en gång till?
Kan vi få höra tonen inom oss
och känna glädjens värme?
I snövallarna pickar sparvarna
små frusna korn som ingen sått.

3.

Kan vi kanske snart få
sjunga ut och slippa loss?
Kan orden lösas ut igen?
Ett vattens yta ligger blank
nånstans i detta land fördold.
Den väntar på en sten – på en
signal – att gå igång med
ringar än en gång.

12/12 2008, drama:

Brödproblem

/---/

-Jag är hungrig.

-Vill du ha lite bröd?

-Ja, tack.

-Då ska du få det. På ett villkor!

-Ja?

-Att du löser alla problem i hela världen och att du avskaffar döden.

-Det där är två.

-Vadå?

-Två villkor!

-Äsch. Ta lite bröd då, för helvete...

12/12 2008, roman:

"/---/ röken av någon böckling. Inte på hela dagen." /---/

12/12 2008, diktsamling:

Kortdikter

1.

Vykort!

2.

Julkort!

3.

”Kort och gott”

4. Kortspel

5. Korthus

6. Kortärmad

7. Cortison

8. Kortjänst

12/12 2008, drama:

Stratonice

Roller: Urban Hiärne, 1600-talsforskaren, Den lurade, Kunden

Scenen: Man anar ett stadslandskap, men det är omöjligt att säga säkert vad det är för tid – 1600-tal eller 2000-tal. En man står i mörkret på gatan. Det är Kunden.

Kunden: Jag tror att jag vet bättre nu. Vet hut – och allt möjligt annat också faktiskt. Jag längtar efter Urban Hiärne. Jag längtar också efter ett land med berg och får. Att äta får vid lägerelden – istället för det här eviga väntandet. Kommer han aldrig någon gång?!

1600-talsforskaren: Jo hej! Nu kommer jag. Har du varit någonstans idag?

Kunden: Vad är det för fråga? Vadå ”varit någonstans idag”? Det är väl klart att jag har det! Det vet ju du också – det var ju inte så många timmar sedan vi skildes åt. Jag väntar här.

1600-talsforskaren: Nå jag. På vem väntar du då?

(Innan kunden hinner svara kommer Den Lurade)

Den Lurade: Hej, hej!

/---/

13/12 2008, drama:

Vi far till Jerusalem och lär oss alla språk som finns!

Roller: Det är inte så lätt att avgöra vilka "personer" det här handlar om. Det är olika röster mest. De kommer bland långt bortifrån och ibland är de väldigt nära.

Scenen: Det utspelar sig i tomma luften, men publiken har en stark känsla av hastig rörelse.

(nära)

-Nu är vi fria! Vi kan lyssna på vilken sorts musik vi vill. Vi reser till Jerusalem: Där får vi lära oss alla språk – och så blir vi ännu friare kan man säga...

(nära)

-Så "fria" är vi väl just inte. Det är mer så att vi kan följa floden dit den rinner utan att någon uppmanar oss att göra motstånd. Det kan vara till exempel Rhen eller Donau. Jag skulle tro att vi kommer till Jerusalem och får lära oss alla språk där.

(långt borta)

-Hallå! Hör ni mig? Det är inte en flod. Jag protesterar. Vi flyger ju! Känner ni inte hur luften brusar? Hallå! Hör ni? Vi flyger till Jerusalem för att lära oss alla språk som finns. *Då* först blir... (tonar bort)

(nära)

-Åh, vilken glädje! Jag är fri. Ja, jag flyger. Jag ser det nu. Men *under* mig rinner floden fram. Jag kommer att resa så här till Jerusalem för att lära mig alla språk som finns. Sanna mina ord.

/---/

13/12 2008, roman:

Poker med djävulen

Kapitel ett

När huset är avsynat på utsidan är det dags att bese rummen och att ta dem i anspråk på mitt eget speciella sätt. Här ska spelas ett spel i kväll – det har jag bestämt. Det är inte förhandlingsbart, men hur det slutar vete gudarna. Vem jag är? Jag är den som dyker upp och förvandlar det synliga till det osynliga. Jag bryter inte mot reglerna, men får andra att göra det. /---/

13/12 2008, diktsamling:

1.

-Hur ska man kunna tackla sig själv?

-Man tar några snabba skär och trycker sig hårt in i sarjen. Det blir en riktig smäll!

2.

-Vad är det för skillnad mellan "man" och "jag"?

-Jag vet inte vad man brukar säga om det, men man kan ju gissa att 'jag' är mer inskränkt än 'man'. Men å andra sidan tror jag att 'jag' är mer hederligt än 'man'. Man vet ju alltid vad man själv tycker. Men jag har ju egentligen ingen aning om vad man tycker... Om *du* förstår vad *jag* menar?

3.

-Hur hotat är torskfisket?

-Nästan inte hotat alls. I alla fall inte mer hotat än torsken. Undrar vem som är lättast att hota – fisket eller torsken?

14/12 2008, drama:

Målande ord

Roller: Jonas, Mikael

Scenen: Hemma hos Mikael. Jonas och Mikael sitter i vardagsrummet och dricker kaffe.

Jonas: Ta inte illa upp nu – men varför har du nästan inga konstverk på väggarna? Du tycker ju om konst – och säg inte att du inte ”har råd” – det har du visst – det handlar inte om det. Jag kan inte minnas att du någonsin har haft en riktig tavla på väggen – bara affischer och lite diverse bilder av olika slag...

Mikael: Nej, jag tar inte illa upp. Tvärtom! Jag har nästan hoppats att du – eller någon annan – skulle fråga om just det någon gång. Jag skulle vilja förstå det själv. Men jag har några teorier. Några idéer till varför det är så här. (Han sveper med armen i en gest runt rummets väggar)

Jonas: Låt höra!

(Mikael lutar sig tillbaka med kaffekoppen i båda händerna, sluter ögonen och sitter tyst några sekunder. Sedan öppnar han ögonen, lutar sig framåt, ställer ned kaffekoppen på bordet och börjar tala.)

Mikael: Även om jag inte är författare, som du, så har jag alltid haft en känsla av att vara konstnär. Skratta inte! Jag ser nog hur du småler inombords. Jag kan inte framställa bilderna jag ser inom mig. Riktiga konstverk påminner mig bara om de bilder jag egentligen skulle vilja se. Det är den ena teorin. Vill du höra en till?

Jonas: Jaa, javisst. Fortsätt.

Mikael: Den andra teorin handlar om ”målande ord”. Och den är lite krångligare att förklara.

Jonas: Försök! Den första var inte så märklig.

Mikael: Den här andra idén har egentligen inte så mycket att göra med själva bildkonsten som med *språket*. Ibland får jag för mig att man skulle kunna översätta, eller snarare kopiera, en bild med ord. Inte en beskrivning och inte en ’bilddikt’ utan ett tredje. Många konstverk, men även andra bilder pockar på detta i mig och det är jobbigt eftersom jag inte kan förstå hur det ska gå till.

Jonas: *Det* var konstigt. Den här teorin förstår jag nog inte, är jag rädd.

Mikael: Nej, och jag klandrar dig inte...

14/12 2008, roman:

/---/ "Clover är aldrig *följsam*" tänkte han och vände blad. På nästa uppslag fanns bland andra en bild från hamnen. Den utmärkte sig i förhållande till de andra bilderna i albumet genom att den inte visade några människor. Bara två fartyg som låg längs kajen, det ena nära och det andra lite längre bort. /---/

14/12 2008, diktsamling:

1.

Landskapet är översvämmat
av vatten och bruna, grå och gröna
nyanser.

2.

Jag svämmar ut över
landskapet. Det kommer
som en flod genom
ögonen.

3.

Norr om allt som sticker upp
ur marken ligger snön i vita band.

(det är *fel* rytm – jag har kommit
in på ett stickspår här.)

15/12 2008, drama:

Strandbesök

Roller: En ganska gammal man

Scenen: En lång sandstrand vid till exempel Östersjön.

/---/

15/12 2008, roman:

/---/ längs en tegelmur en bit och sedan runt hörnet vid Katolska skolan. Gatan var full av skräp som blåste omkring benen på alla som gick på trottoarerna. Ibland kom en bil och vispade om ännu mer. Vardagen hade återvänt men flagorna efter helgens stora festbrand dröjde sig kvar. Ingen soppubbe i världen hade orkat jaga rätt på dem. De fick virvla omkring bäst de ville tills de glesnade bort av ren förskingring.

/---/

15/12 2008, diktsamling:

1.

Ikväll är orden trötta och
vänder taggarna utåt. De är som

de svarta tagghudingarna på botten
utanför varvet i Trogir. Det skulle vara

lätt att undvika dem helt. Men *jag*

måste dit – och sticka mig.

2.

Ett svagt äckel, rent ut av.

3.

Det hjälper inte ens att
bokstavera alfabetet.

16/12 2008, drama:

En mödosam dag

Roller: Bergslagsgubben, Grundén, Grundéns hustru

Scenen: Det är lite otydligt. Men man kan tänka sig att Bergslagsgubben just har kommit ut från Folkets Hus i Norberg och på trottoaren möter han Grundén och dennes hustru.

Bergslagsgubben (muttrande för sig själv): Det är fan också. Jag tror... i helvete heller att nånsin i helvete...

Grundén: Goddagens! (till hustrun) Här har vi trollet som vi pratade om. Här ser du en man som har mycket att stå i. Hör hur han muttrar...

Hustrun (fnissande osäkert): Han ser ut att må bra nu igen...

Bergslagsgubben: Fan vilken dag! Och så träffar man på er sen också – jävlar alltså...

Grundén: Har dagen varit mödosam?

Bergslagsgubben: Det kan du ge dig fan på. Om du nu kan begripa en sådan sak?

Grundén: Att vara föreståndare i Konsum är inte heller någon dans på rosor. Men idag har jag fridag och promenerar med min hustru. Det känns bra. Lätt på något sätt...

/---/

16/12 2008, roman:

/---/ och bröt loss hela stolsbenet. Det var som om vi gjorde det för att vi inte hade något annat att ta oss för. Det var jag som började, men de andra var inte sena att komma till min hjälp. Jag resonerade ungefär så här: "Vi kan lika gärna hjälpas åt att förstöra någonting materiellt – så kanske inte någon människa kommer till skada". Ja, jag är ganska säker på att jag tänkte på det sättet. Då dök Grundén upp i dörröppningen. Vi märkte honom inte genast, upptagna som vi var av att förstöra inredningen. Han måste ha gett något litet ljud ifrån sig, tillräckligt för att väcka vår uppmärksamhet. Vi hejdade oss och vände oss mot dörren. /---/

16/12 2008, diktsamling:

1.

Björkarna har fått en ny nyans av vitt.
Och all närvaro har slunkit ut bakvägen.

Det som var tavlan i ögonblicket, har
blivit tavlan i minnet. Och färgerna börjar

förändras.

2.

Jag körde genom en gröt av dimma, regn
och slask idag. Ingenting kunde jag se

och musklerna i ryggen stelnade alltmer.
(Jag söker efter ton och en bärande rytm

som leder vidare...)

3.

Hur låter det när orden kommer rätt i ordning,
när det blir bra, det som jag skriver? Jag *måste*

hitta rätt en sista gång och få min känsla åter.
(Vem kan jag fråga här som ännu inte

sover?)

17/12 2008, drama:

Ekonomi

Roller: Bergslagsgubbens son, Frida (hans fästmö)

Scenen: Hemma hos Bergslagsgubbens son. En lägenhet i Norberg på andra våningen ovanför leksaksaffären.

Frida: Vad fint du har det här! Har du råd med en sån här stor lägenhet alldeles själv?

Bergslagsgubbens son: Nej, egentligen har jag inte det. Men jag har alltid hoppats på att dela den med någon. Förut var det mest olika kompisar som lovade att de skulle flytta in och så skulle vi dela på hyran. Men så sket det sig. Gång på gång har det varit så och så har jag bott kvar och betalat nästan hela lönen i hyra för jag har tänkt att det nog löser sig nästa månad. Fast nu finns ju du också...

Frida: Ja? Vad då, hur menar du?

Bergslagsgubbens son: Äh, jag vet inte. Tänkte kanske att du ville flytta hit, eller nåt. Kanske längre fram i tiden?

Frida: Mm. Vi får väl se. Hur är det med din pappa nu då?

/---/

17/12 2008, roman:

/---/ hinkvis över honom. Alldeles blöt blev han och det var inte det värsta: Det var inte rent vatten utan mer något slags slask och han kände att det genast spred sig en distinkt stank som inte skulle tala till hans fördel. /---/

17/12 2008, diktsamling:

1.

Är jag en vän till mina vänner,
eller en vän till mina fiender?

När jag skäller på mina fiender
inför mina vänner åsamkar jag

nog mina vänner stor skada.
Så tror jag att det är.

2.

Idag var det något som luktade
i Eskilstuna med omnejd. Riktigt

illa luktade det och jag trodde
nästan att det var en utsöndring

ur mitt eget humör. Om ni förstår
vad jag menar?

3.

Det finns vissa ord som är användbara
när man bara måste säga något – vad

som helst. ”Vi” är till exempel väldigt
användbart som intetsägande pronomen.

Vem vill vara ”vi” med ett sådant gäng
som vi är?

18/12 2008, drama:

Odödliga själar

Roller: Mme Constance, kusin Ludwig, en Naprapat

Scenen: Hela pjäsen försiggår i Mme Constance vardagsrum. Vackra, men gamla möbler i övermått. De agerande får lov att kryssa fram mellan bord, fåtöljer, soffor och andra möbler. I fonden rakt fram en dörr ut mot tamburen. Till höger anas ett fönster (ljuset) och till vänster en vägg belamrad med tavlor och lampetter. Mme Constance ligger på en soffa med en kudde under huvudet. Bredvid henne på en liten pall sitter kusin Ludwig – en stor och tjock man i trettioårsåldern.

kusin Ludwig: Madame! Snart måste Naprapaten vara här, jag kan inte tro annat. Stackars Er!

Mme Constance (klagande med gäll och samtidigt lite hes röst): Åh, mitt huvud! Det sprängs tror jag.

kusin Ludwig: Åh, försök att vila nu. Smärtan kommer från ryggen, det är tydligt. Det är viktigt att ligga mjukt. Har ni det mjukt under ryggen?

Mme Constance: Ja, ja. Men det hjälper inte. Inte alls!

kusin Ludwig: Så, så. Snart ska nog Naprapaten komma och då botar han er säkert på ett ögonblick.

Mme Constance: Det tror jag inte.

(Plötsligt slås dörren upp med en väldig smäll. Naprapaten raglar in – han är svårt berusad – och välter en piedestal)

Naprapaten (ser sig helt förvirrad omkring i rummet): Vad är det för infernaliska vibrationer härinne! Öppna genast ett fönster! Varje sund själ måste försmäktas i en sådan här atmosfär. Var är min patient? (för sig själv) Eller borde jag säga: "Mitt offer"...

/---/

18/12 2008, roman:

/---/ turkiska. Varendra en var turk visade det sig. Och Lars hade inte längre något som helst hopp om att hitta in på rätt väg igen. Det var lika bra att stanna och slå sig i slang med de här gynnarna. Två av dem verkade vara lite äldre och man kunde märka att de hade ett speciellt inflytande över de andra. /---/

18/12 2008, diktsamling:

Självbiografiska anteckningar

1.

Jag fick en bok när jag var liten och den har en underbar titel: ”Med trumpet i fjällen”. Hela idén med den boken, hela värdet, är dess titel. Jag har aldrig läst den – en gång försökte jag och det gör jag inte om. Den hör till de böcker som mår bäst av att aldrig läsas. Den ska bara ägas som en tom fjällvidd för tanken.

2.

Cyklar ser dumma ut: Enögda och boskapsaktiga. Sadeln är det värsta av alltihop – detta tortyrredskap för rumpor. Bilar är mer klipska – med sina två lysande ögon och sitt illavarslande grin däremellan.

3.

Som barn fick jag gå på opera en gång: Jag såg en man med en ananas på huvudet och så stänkte de vatten på publiken. Jag har inte återvänt ofta till den scenen.

19/12 2008, drama:

ur *Gränslingen*

/---/

-Jag har en plats, det har jag. Men den är alltid på väg att förändras. Ena dagen vadar jag upp till stövelskaften i potatisblast, andra dagen vrider jag mig sakta runt min axel i en bana runt månen. Men det är inte ett "på-av" utan en förändringsprocess. Jag känner hela tiden att platsen förändras, lite i taget. /---/

19/12 2008, roman:

ur *Gränslingen*

/---/ som kom ur munnen var mörkrött och det flöt ut över golvet som en levande varelse. Handen med pennan darrade så att det blev omöjligt att fortsätta skriva. ”inte en gång till” mumlade han och lät handen vila mot bordet. Pennan föll ur hans hand och det var kanske nu han bestämde sig för att bli kvar just här- *på denna plats*. ”Ingen kan rubba mig nu”.

Det skulle vara bra om han ingrep genast, det förstod han. Men bara några ögonblick till, bara en liten stund... /---/

19/12 2008, diktsamling:

1.

I kväll har jag läst min systers blogg.
Allt kommer i ett annat ljus då. Jag stirrar
yrvaket omkring mig: Vart tog alla mina
bekymmer vägen?

2.

Jag lyssnar dåligt – allt sämre och sämre.
Vad har ni mig till – alla ni som sysselsätter
mig?

3.

Nu ska jag tillbaka in i mitt liv igen:
Jag står utanför dörren och tar några sista
andetag. En liten paus innan dörren öppnas
och det välkända oset omsluter mig.

20/12 2008, drama:

Tordön i det gamla Tyskland –
en sedekomed i två akter

Roller: Riche Körperin (krambodbiträde), Lorus Birnbaum (tillfällespoet och stadens skildrare i ett aldrig avslutat verk med titeln ”Liv och skratt i Krausburg am Oder”), Lord Bringfeld (besökare från England med rötter i Krausburg), Nina Doderig (prostituerad och illa sedd kvinna i staden)

/---/

20/12 2008, roman:

/---/

De var inne i Oskarshamn på kvällen och lyssnade på ett bluesband från Stockholm. Kyparen, eller vad man ska kalla honom, påstod att de hade den bästa strömningen längs hela ostkusten just på den här syltan. "fan tro't" tänkte Hans och slog sig ned på en av bänkarna som ställts fram på grund av att man förväntade sig mer publik än vanligt. De ordinarie borden var bokade i förväg av olika lokala sällskap. Det var bara han och Ylva som var främlingar. "Ta hit den där strömningen då" beställde han, onödigt burdust. Han såg inte /---/

20/12 2008, diktsamling:

Fler prosadikter

1.

Det riktigt ruskar om mig

Jag sträcker mig upp hit från ett livskaos. (Det kan man faktiskt säga.)
Och så när jag väl är här så möter jag en helt annan, men lika vild
vind: Alla de välformulerade rycker och sliter i mig. En del vill nog
att jag ska vara deras vän och kompis. Andra har bara lust att retas
och några vill inte veta av mig alls. Men alla sliter och rycker och
drar. Och det är ju tur: Hur skulle det annars gå?

2.

Tröttnad

Nu tröttnade de! Jag märkte det. De har inte längre någon ork över
för att lyssna på det här. (Jag ska gå och lägga mig.)

3.

Jag är kvar

Jag är här ännu. Tills vidare finns jag kvar här. Och det är inte så
att jag vill utmärka mig på något sätt – tvärtom! Jag vill bara sitta och
undvika, en liten stund till. Några ögonblick till. Lite extra tid. Sekunderna
går. Kommer och går. Men jag är kvar. Här.

21/12 2008, drama:

Lagret

Roller: Jonas, Mikael

Scenen: Jonas och Mikael står vid en lastbrygga. Det är mörkt och kallt. En ensam lampa lyser ovanför lastbryggan. Det är helt öde förutom de två.

Jonas: Och han sa till mig att det var bäst att åka hit själv och se efter.

Mikael: Men varför i hela friden då? Det är ju inte normalt.

Jonas: Ingenting är normalt i den här affären. Jag undrar vad det är för slags företag på framsidan av den här baksidan, så att säga.

Mikael: Fråga inte mig. Jag fryser.

Jonas: Jag minns att jag har varit i de här krokarna en gång för länge sedan. Jag skulle titta på en bil, tror jag. Det var på den tiden jag höll ihop med Carina. Du minns henne, va?

Mikael: Ja. Jo, det gör jag väl.

Jonas: Det var en eftermiddag. På vintern. Lika kallt som nu och jag åkte fel först. En trevlig kille som hette – vad hette han nu igen – Rolf eller Roffe tror jag – han visade mig rätt. Han jobbade på ett lager av något slag. Kanske det var precis här?

Mikael: Kanske, kanske inte. Strunta i det nu. Jag tror inte vi ska stå här längre. Antingen blir vi rånade eller så fryser jag ihjäl. Kom! Nu sticker vi härifrån.

Jonas (som om han inte hört vad Mikael sade): Bestämt tror jag det var just här. Det kanske finns en mening med det. I vanliga fall får jag hem varorna och kan till och med boka in det så att jag är hemma och kan ta emot. Men nu har de nya idéer uppenbarligen. Vi måste vänta en stund. Jag tror vi kan gå in här och värma oss under tiden. (Han pekar på en dörr bredvid själva lastbryggan).

Mikael: Är du tokig?! Vi kan väl inte bara knalla in i ett vilt främmande – jag vet inte vad. Etablissemang.

Jonas: Lager. Jag är säker på att det här är Roffes lager. Det var här han jobbade. Jag minns det nu alldeles säkert.

Mikael: Okej. Så bara för att du träffade honom för massor av år sedan och han visade dig till rätta så tycker du att du har rätt att återvända nu och låna hans arbetsplats som värmestuga? Det är inte likt dig. Och definitivt inte mig heller.

Jonas: Näe, det kan hända.

/---/

21/12 2008, roman:

/---/ ”Det är nog den där lilla med siffrorna” tänkte hon och började gå i riktning mot fartyget. Det fanns en liten landgång med rep att hålla sig i och när hon kom fram tvekade hon inte utan började resolut kliva uppför. /---/

21/12 2008, diktsamling:

1.

Versfötterna börjar trumma i skallen
så fort jag försöker tänka på dikt. Som om

jag aldrig tidigare hade försökt. Som om
det inte fanns en hopplöshet att tampas med.

(Det blir bara fel med rytmen. Alla tankar
trillar bort och marschen drar iväg åt annat

håll.)

2.

Kan man skriva (skruva) fast fötterna för att
få grepp och fast mark?

3.

Idag kommer jag inte ens upp och igång.
Jag tänker gång på gång att "när nöden är som

störst..." Men det hjälper inte. Nöden, störst,
nöden, störst, nöden, störst... Jag tänker på

fåglar. Det kan hjälpa: Svanar, näktergalar, ärlor, sparvar.
Men icke heller det hjälper.

Jag är bortom å, ä och ö.

22/12 2008, diktsamling:

1.

Bilderna på mig själv: Mitt i. Vart
helst jag kommer. Invävd.

2.

En.

3.

En.

22/12 2008, roman:

Nutida tecken

Kapitel ett

I landet med golv som sopar sig själva. I landet där en telefon är ens värsta fiende. Där vaknade jag en dag och fann tydliga tecken. På gräsmattan utanför – där solen sken – och skuggorna var varma, runda och mjuka i vinden, där såg jag hur det fanns ett annat liv och jag bestämde mig för att följa de nya tecknen. I en oändlig rad av komedier och tragedier såg jag hur livet skiftade nyans oavslutligt. Jag gick dit ut – och återvände inte. Jag ska berätta om det som hände strax innan och därefter.

/---/

22/12 2008, drama:

/---/

-Min ro är bruten. Jag har inte någonting att förlora längre. Det som har hänt har hänt och kommer inte åter. Fotografierna är inte till någon hjälp. Inte heller inspelningarna, sakerna eller minnena kan hjälpa mig att fortsätta. /---/

23/12 2008, drama:

Socialt

Roller: Mikael och Jonas

Scenen: Jonas och Mikael vandrar ned mot sjön. Det är en björkbacke. Tidig vår och en frostig vind.

Mikael: Så, vad tror du om det här då? Jag tänkte förut att jag skulle ordna en fest. Det var för ett par månader sedan. Jag tror det var kring jul. Tanken slog mig: Man skulle kunna bjuda alla man känner. Äta, dricka, *tala* med varandra. Men...

Jonas: Det där vet jag hur det känns. Nu går vi och fiskar.

Mikael: Det är för tidigt förstår du väl. Eller för sent. För tidigt eller för sent. Alltid samma sak.

Jonas (böjer sig ned och plockar upp någonting från marken): Därför går vi och fiskar nu. Just nu och varken förr eller senare.

Mikael: Mmm. Just nu, varken förr eller senare. Ja, vi går och fiskar. Vi kommer inte att få någonting – hur vi än gör.

Jonas: Näe, kanske det. Men nu går vi.

Mikael: Ja, nu går vi. Vi går nu...

23/12 2008, diktsamling:

1.

Fyra, fem meter ned. Rakt ned.

Det är mörkt och grönt.
Det breder ut sig en matta av grönt gräs.

Sjö gräs.

2.

I insjöar finns inte alltid någonting att få.
Det tiger och är kallt kring kroken.

/---/

3.

Bäverplask. Och så:
Abborrarna som inte riktigt vill gå till,
som man brukar säga?

23/12 2008, roman:

/---/ hur ledsen hon var. Hela kvällen gick, som vanligt, och han missade Ylva. Han såg inte hur hon sakta släppte taget och sjönk. Alldeles för sent upptäckte han det. Det var när de skulle åka hem. De gick i mörkret över parkeringen mot bilen – och då plötsligt såg han på henne. För första gången den kvällen. Hon hade redan gråtit en bra stund och /---/

24/12 2008, drama:

/---/

-Vissla på honom. Gör det!

-Och sedan?

-Ja, jag vet inte. Solen går kanske upp och vi får uppleva något igen. En *scen*.

/---/

24/12 2008, roman:

/---/ fångad med fingrarna i syltburken. /---/

24/12 2008, diktsamling:

1.

Nu är det inte mycket mer att säga.

2.

Bränna sitt ljus i båda ändar.

3.

Vilt främmande. Det kommer vilt främmande.

25/12 2008, drama:

/---/

- Vad ser du nu?

- Jag ser något som jag drömde i natt.

- Vad var det?

- Jag kom att minnas det av en slump. Jag såg en glasburk med lock idag och trodde att det stod ett visst firmanamn på locket. Det var fel, men då mindes jag att jag hade drömt om stora genomskinliga syltburkar i plast. De hade ett rutigt mönster och var precis sådana som vi brukade ha när vi plockade lingon och blåbär när jag var liten. Men då var de gula och grönblåa. Inte genomskinliga. De jag såg i drömmen var helt genomskinliga och jag förundrade mig över det. Jag hade aldrig kommit att minnas det om jag inte sett den där burken idag.

- Så mycket som kan hända på en enda dag. Så många scener. Och på natten – drömmar. Men intrigen lyser med sin frånvaro. Närvaro.

- Ja, det är frågan. Det är frågan.

/---/

25/12 2008, roman:

/---/ svårt. Jag tycker det extra mycket idag av någon anledning. Tiden håller på att ta slut också. /---/

25/12 2008, kommentar:

De här täta växlingarna mellan olika grundgenrer. Det rister i en. Det är som att vrida ryggen på fel sätt. Behöva böja sig under grenar. Krypa under en rotvälta och att fastna där några sekunder, innan man kommer på hur man ska ta sig vidare.

25/12 2008, diktsamling:

Frihetsdikter

*

Lyrikens träd står tätt – varje stam
sin egen form och orubblig lika fullt.

Ordlös närmar man sig denna skog
och som en tjuv är den som kommer

med eget språk en kväll som denna.
Så är det – inte någonting begränsar

och hindrar, men det tar emot och
alla stammar stöter bort envar som

söker fäste för egna ord – ett eget
språk.

*

Vad finns det nu för möjligheter?
Tiden har rusat iväg med, ifrån och

bort. Den var här och har nu lämnat
mig med alla möjligheter.

*

(Det är så här fritt det kan bli. Det är fritt fram.)

26/12 2008, roman:

/---/ Vintern har kommit! Det är presens och jag menar det. Det är så pass kallt att man riktigt känner av varje humörsvängning. Allt tar ut svängarna. Det blir nu plötsligt farligt att bli stående med bilen. Och man kan, åtminstone teoretiskt sett, förfrysa sig.

Det skulle vara bra om /---/

26/12 2008, diktsamling:

1.

Orden pekar bara inåt. Det de ser är lika intressant som det potatisens ögon ser i sitt jordkällarmörker. Minus 5 grader Celsius.

2.

Minus 10 grader Celsius. Man måste blunda – luften kastar sig över våra ögonhinnor och försöker frysa dem till blindhet.

3.

Som schack eller något annat omänskligt spel. Ett frysrum. Ett laboratorium. Nollpunkt bortom termometrarnas skalor.

26/12 2008, drama:

RIX FM

Roller: Jonas och Mikael

Scenen: I den nya cafeteria (heter det så fortfarande?)

Mikael: Jag hörde på radion av misstag. Det var någon idiot som berättade om en man som försökt ro över Stilla havet. Det är ju väldigt långt och jag minns inte riktigt hur det var. Men när det var bara en bråkdel av sträckan kvar så tog hans krafter slut. Han hade tydligen sagt att han längtade hem till sin familj och till sin sköna säng. Han ville sova. Han brydde sig inte om den där rodden längre.

Jonas: Usch, säg inte så där. Jag känner mig överklig i konturerna. Upplöst. Av sådana där tankar.

Mikael: Åh, förlåt.

27/12 2008, drama:

/---/

- Vad det känns sorgligt alltihopa. Man ska inte döma någon. Man ska inte det.

- Du gör det i alla fall. Du borde inte säga någonting om du verkligen menade vad du sa.

- Ja, det är också alldeles riktigt på sitt sätt.

/---/

27/12 2008, roman:

/---/ vem som sprider alla lögner? Det kan man inte vara säker på.” Det handlar om bland annat Stalin. /---/

27/12 2008, diktsamling:

1.

Dikten är inte en lögn och inte
en uppiktad historia.

2.

Kryphålet: Det är ofta ett annat
ord än det riktiga. Det måste vara så.

3.

Det var inte krig så många år. Det är ingenting
viktigt som pågår länge. Det är allt det oviktiga
som tar tid. All tid. I anspråk.

28/12 2008, diktsamling:

Allt om böcker

1.

(natur och kultur)

Gå in i landskapet bakifrån.
Gå in där och kom till platsen via baksidan av
en runsten t. ex.

Bli stående och se:

Hur ”naturen” blir en bok och böckerna
stenblock, kullar och mossar. Hur allt
vänds om. Hör hur tyst det blir –

Landskapet har inga röster

2.

(kritik)

Förr läste jag sällan en dålig bok –
men det känns tyngre nu – det händer

som det händer. Är de så dåliga som
det känns? Det knastrar som en grus-

kross inom mig i flera månader efteråt.
Eller är det jag som inte längre orkar

göra dem bra? Jag är ju helt ensam
och jag har hela ansvaret ensam...

3.

(library lover)

”Idag har bibblan varit stängd hela

dagen.

Men i morgon har de öppet hela dagen.

I övermorgon är det nog också öppet?

Sedan är det stängt igen på Nyårsafton.

Fast Systembolaget är säkert öppet.”

28/12 2008, roman:

/---/

Sedan, när hon hade druckit julmust och ätit pepparkakor, ville hon se på tv. Han suckade lite i smyg och tänkte att barnen nuförtiden har så många behov, men sanningen var nog egentligen att han själv började bli gammal och trött. En åldring. En morfarsgubbe.

Medan hon tittade på något barnprogram, vad det nu kunde vara, satte han sig med tidningen och en kopp kaffe vid köksbordet. Han hörde sorlet från TV:n men konstaterade belåtet att han inte kunde urskilja vad de enskilda rösterna sade. Det var skönt. Han hatade att läsa tidningen i konkurrens med utomstående, ovidkommande pladder. Det fanns ett reportage om de inblandade i mordet på norrmannen och de berättade för journalisten hur lättade de kände sig nu när rättegången var över. Domarna var de nöjda med – ingen fick mer än ett års fängelse. Fast böter förstås – det hade ju inte gått att undvika. Trots att han inte hade med saken att göra kunde han inte låta bli att morra litegrann för sig själv över hur lätt de hade sluppit undan. Det stod ingenting längre i tidningarna om vad saken *egentligen* gällde. Allt skulle komma att fortsätta som vanligt. Det var upprörande. Det tyckte han faktiskt.

Han kastade en blick ut genom fönstret: Det var stjärnklart och troligen den kallaste natten den här vintern.

28/12 2008, drama:

/---/

Doktor***: Så vidunderlig är levnaden. Jag sitter med fötterna i en kompost av dokument som går tillbaka till min barndom – bokstavligt talat är det så... En dammig, unken röra... Om jag skulle öppna fönstret? Kanske släppa in en nypa luft, som man brukar säga... Men vad skulle det tjäna till när jag inte kan hitta något fotfäste... Jag skulle kanske blåsa bort? Blåser det ute? Jag tror inte det... Jag kommer plötsligt att tänka på Erik Gustav Geijer. (Nu blir du kanske lite nyfiken ändå?) Han var av allt att döma en mer inbilsk person än jag – men enligt historieböckerna – om man kan tro dem – så vred han sig ett halvt varv runt sig själv och var plötsligt en annan... ”Ensam i bräcklig farkost” du vet... /---/

29/12 2008, drama:

Undersökningen

Roller: En man med kikare

Scenen: En man står och tittar i sin kikare. Han ser ut över ett fjälllandskap. Han tittar på något långt borta. Han står mycket stilla. Plötsligt börjar han tala, utan att ta kikaren från ögonen.

Mannen: Ni skulle bara ana vad jag ser! Oj, det är fantastiskt! *(kort paus)* Det ni ser är något helt annat. Ni ser bara själva "undersökaren". Ni tror att det utspelar sig något här – här i det här ödsliga landskapet. Men ni har fel – och det vet ni nog också, om ni tänker efter. Vad skulle kunna hända här? Det jag ser är något helt annat! Herregud alltså! *(mannen flyttar sig några centimeter i sidled)* Det har tagit tid att hitta det, ska ni veta. Den här kikaren är svårt att lära sig hantera. Det är bara jag som kan det. Jag tänker inte berätta någonting om vad jag ser. Inte något. Alls. Ni måste förstå det. Ett sådant fynd delar man inte med sig av. Det vore omänskligt att kräva det. Vänta! Nu händer det något. Jösses... *(kort paus)* Det är smått, men det syns tydligt om man håller kikaren riktigt stilla. Riktigt stilla måste man vara. Annars ser man inget. Jag kom hit *enbart* för den långa, fria sikten och möjligheten att komma upp på en tillräcklig höjd. Jag bryr mig inte ett skvatt om det här landskapet. För mig är det likgiltigt. Men för er: Det är det enda ni kan se. Ni får sitta där och glo, bäst ni kan. *(Plötsligt sänker mannen armarna. Torkar sig med jackärmen över ansiktet, ögonen. Han sätter sig ned på en tuva. Låter kikaren vila i knät)* Man måste vila ibland. Det blir för mycket. Det liksom svider i ögonen. Tänk att jag äntligen har fått se det. Att jag fått möjlighet att undersöka en sådan sak... Tro nu inte att det blir något stort avslöjande av det här. Jag ska bara vila mig en stund. Sedan ska jag titta igen. Ni får tåla er. I evighet får ni sitta och tåla er. Eller kanske det är riktigare att säga att ni får *nöja* er. Nöja er med det som finns runt omkring mig. /---/

29/12 2008, roman:

/---/ Det blev en ofantlig röra av alltihop! De fina, gröna gardinerna hängde i trasor, lampan var trasig och det låg splitter från glödlampan överallt på golvet. En sillburk som det hade stått en bukett blommor i låg utvält på bordet och det droppade vatten från en liten pöl på bordsskivan ned på golvet. Jag tänkte att det skulle bli svårt att stanna kvar och kanske skulle man aldrig kunna återvända heller, om man gick sin väg.

Stoke hade gått redan tidigare på kvällen och jag tänkte att det var lika bra att han slapp se eländet. Han var nog, om möjligt ännu känsligare än jag och han hade verkligen trivts här en gång i tiden. De tre som satt i soffan ville inte resa sig, trots att Clover gallskrek åt dem att göra det. De såg inte ut att märka någonting. Hur kunde det bli så här? /---/

29/12 2008, diktsamling:

1.

En riktigt vacker dikt.
En cynisk, bittert plågsam dikt.
En dikt som är idiotisk
på riktigt.

2.

En tragisk och komisk dikt,
som glömt skillnaden mellan
trokéer och jamber.

3.

En färsk och ruttan,
hel och kluven dikt.
En dikt för gamla och unga
att glädja sig åt och sjunga.

30/12 2008, drama:

Skildring

Roller: Jonas, Mikael

Scenen: Mikaelns vardagsrum. Jonas och Mikael sitter och ser på tv. Publiken ser Jonas och Mikael framifrån och teveapparatens baksida i förgrunden. Jonas och Mikael är belysta av TV-skenet.

Jonas: Ska vi verkligen se det här? Vad är det på de andra kanalerna? Vad är klockan?

Mikael: Halv sju. Jag vill se det här programmet. Det kan vara intressant.

Jonas: Intressant?! Ingenting ”intressant” visas väl klockan halv sju i tvåan? Kanske om man är barn eller åldring – att man tycker så...

Mikael: Nu är du väl dum i alla fall! Har du så svag självkänsla att du blir nervös av att se sådant på TV som barn och eventuellt åldringar tittar på samtidigt som du? Det är ju bara du och jag här. Du kan väl försöka strunta i vad andra ser på? Koppla av. Jag vill som sagt gärna se det här programmet. Nu börjar det!

Jonas: Okej, okej. Jag ger mig...

Mikael: Man kan ju faktiskt säga att just vi borde vara de perfekta mottagarna: Vi har varit barn och vi kommer inom kort att vara åldringar. Vi har lite av båda sorterna i oss.

Jonas: Sluta! Jag har ju sagt att vi ser på det här nu!

(Jonas tar sitt glas från soffbordet, smuttar lite, ställer ned det och lutar sig sedan bakåt i soffan. Det blir tyst. Båda tittar. Mikael framåtlutad. Man hör svag musik – som en vinjett – och musiken avlöses av en mumlande röst. Det är förstås omöjligt att höra vad den säger.)

Mikael: Ser du? Där har jag varit! Många gånger. Jag vet att det låg en slags leksaksaffär där i hörnet förut.

Jonas: Jaså. Jaha. (kort paus) Allvarligt talat: ”Oidipus i Norberg – en bergslagshistoria”...

Mikael: Ja? Vadå? Det är en *dokumentär*.

Jonas: Mmm. Vet du vem Oidipus var egentligen?

Mikael (som om han inte hört Jonas): Mmm.

Jonas: Vet du det?!

Mikael: Vadå?

Jonas: Vem Oidipus är – eller var?

Mikael (sneglar till åt Jonas sida): Ja, det är väl klart att jag vet!

Jonas: Han gifte sig med sin mor och dödade sin far – av misstag. Tror du verkligen att den där gubben har gift sig med sin morsa och att han har haft ihjäl sin farsa?! Det kan ju inte vara en dokumentär fattar du väl!

Mikael: Varför inte? Tyst nu! Du hör väl vad han säger! Han där! Det är sonen!

Jonas: Jaha! Är det där sonen? Så han är halvbror med sin egen far alltså? Intressant!

Mikael: Det är ju han som har varit med och gjort filmen. Och så den där journalisten. Det är han som är berättarrösten. Vad är det han heter nu igen?

Jonas: Ingen aning. Titta i tidningen!

Mikael: Den har jag slängt.

Jonas: Slängt?

Mikael: Ja, jag har slängt alla tidningar idag. Återvinning, du vet.

Jonas: Gör du så? Jag menar: Slänger alla tidningar på en gång? Då har du ju *ingen* kvar. Tänk om...

Mikael: Nu får du vara tyst! Hör! Han säger ju att det var jobbigt att växa upp utan en mor. Han kände henne aldrig.

Jonas: Hör du vad han säger? Jag tycker dialekten är svår att förstå och så svär han ju bara hela tiden. Jag tycker det verkar som om de har tvingat honom till det här. Ser du inte! Han vill ju inte vara med i programmet! Nu går han sin väg!

Mikael: Det där är ju inte han – det är *sonen*! Han ska gå och visa var han växte upp.

Jonas: Aha, så det är alltså *han* som aldrig kände sin mor! Hur kan han då veta att gubben gifte sig med sin egen morsa?

Mikael: Det visar sig kanske – om du följer med och inte pratar hela tiden...

/---/

30/12 2008, roman:

/---/ En dag i november märkte jag att hälften av nötterna var försvunna. Jag hade räknat dem dagen innan och nu var jag säker på att Fredag hade börjat stjäla. Jag gick genast och ställde honom mot väggen, om man så får säga. Han blev förkrossad, det såg jag, men han vägrade erkänna. "Nu ljuger han också" tänkte jag bedrövad. Han stjal och ljuger. Det var bättre innan han kom hit. Jag fick visserligen arbeta hårdare då, eftersom jag var tvungen att göra allting själv. Men fördelen var att ingen *utnyttjade* mig. Det var så jag upplevde det då: Det värsta var inte att han var falsk utan att han aldrig bidrog med något själv. Alla idéer kom från mig, alla initiativ och hela språket var sådant som jag förväntades ställa upp med. Jag upplevde honom som ett krävande barn. Han fick aldrig nog. Gud må förlåta mig, men från den dagen hatade jag honom. /---/

30/12 2008, diktsamling:

Episka ekfraser

*

Med svarta näbbar, klor som ständigt hackar,
på hjässan mjuk är fjäderdräkten röd.
När ingen av dem under kampen backar
blir fajten statisk utan någon glöd.
De längtar efter att få krossa nackar -
att striden slutar med den andres död.
Men hönans dygd är dock ändå försvarad –
de är en tavla blott, hos mig förvarad!

*

Det börjar nog i luften när det susar,
jag tänker konstnärn sitter där på huk:
Han har gått bort från alla andra busar,
Han känner det som om han vore sjuk.
Till skogs han hastigt - ändå osedd - rusar
där granen står på mossa som är mjuk.
Han hör på elden som där borta sprakar
och målar granen - medan stammen knakar...

*

Det är nog människan som skämmer bilden,
-bland lugna kullar, träd och mild natur -
trots kjoltyg, blus och hätta är hon vilden
som måste fram och driva sina djur.
Men om man tittar noga här på bilden
så ligger där en dramatik på lur!
En ko har vänt sig om och hornen sänker,
kanhända hon mot vilden smider ränker?

31/12 2008, drama (roman, diktsamling):

Jaha, ja, javisst

Roller: Samma som i Faust I och II!

Scenen: Landsbygd, stad, himmel och jord. Människor, byggnader och djur. Ungefär som väggen på Stadsbiblioteket i Västerås.

1. (ute på fältet)

Jonas: I min senaste *roman*, reser storken till *stan*...

Ett Tänkande Fruntimmer: Jag är skeptisk, generellt sett, till att man försöker blanda bort korten. Det drabbar bara de svagaste: De blir bortglömda som så ofta förut. De svaga, de svaga...

Publiken: Mera, mera! Skit i henne! Mera, mera...

En Ande: Jag reser till Jerusalem för att lära mig alla språk. Det är en frihetshandling! Följ mig – och du skall aldrig ångra dig!

En kör av ryska filologer: Vi håller oss kvar vid vissa intressen som vi haft sedan länge: De tatariska språkens olika kasus och visdomen som finns i all skandinavisk kultur sedan länge. Se till exempel...

Förra årets nyårsfirare: Det här var ju inte alls lika festligt som förra året. Då! Då hade vi visioner och fyrverkerier...

Häxa I: Benådad i sista stund. Ett benådat ögonblick, som man alltid brukade säga...

Häxa II: Fan i helvete!

Häxa III: Jag håller med den där förra jävla kärringen! Fuck them...

Författaren: Du har missuppfattat det hela. Hon menade att de som inte kan värja sig, måste bli värjda på något annat sätt. Det måste finnas en *struktur*. En form som...

Publiken: Skit i det! Mer fart! Färger och ljud! Något!

(ett stort rökmoln uppträder och sveper in allt. Hädanefter är det bara röster i dimman...)

Nod-mannen: Hallå! Försiktigt, stig försiktigt när du inte ser vart du går. Var du sätter dina små, nätta fötter...

Nod-mannens fästmö: Var är du älskade vän? Jag ser ingenting. Vilket håll? Vilket håll?

Autisterna: Åter till ordningen! Försvinn – säger vi – försvinn dumma dimma! Dumma, dumma, dimma...

(kort paus, förfriskningar, mingel...)

2. (besök i lexikon)

Medlem av Resistansen: "Nagelfara"? Kan fröken slå upp?

Ett Tänkande Fruntimmer: Javisst. Låt se: nagelf-ara... Här: "noga granska; kritisera".

Medlem av Resistansen: Jaha, tack. Nå detta då: "scrutinium"?

Ett Tänkande Fruntimmer: Hursa?

Medlem av Resistansen: Scrutinium! Hör upp! Vi har inte *hur* mycket tid på oss som helst!

Ett Tänkande Fruntimmer: Nej, naturligtvis inte. (kort paus) "prövning av prästkandidater i katolska kyrkan" – ålderdomligt! Eller: "betygssammanträde vid studentexamen".

Medlem av Resistansen: Det måste vara det senare. "b-e-t-y-g-s-s-a-m-m-a-n-t-r-ä-d-e..."
(han blir avbruten. Någon kommer inrusande)

En annan medlem av Resistansen: Utrym lokalen! Utrym lokalen! Fort, skynda... för guds skull...

(Medlem av Resistansen och Ett Tänkande Fruntimmer reser sig hastigt från sina platser och rusar ut, medan den nyanlände kontrollerar gardiner, telefoner och tittar under skrivbordet.

(Ridå)

3. (I Warszawa, på gott och ont)

Hamlet:

"Hur trafiken vinglar hit och dit på vägen"
det är ett samtalsämne som vi sällan

har anledning att dryfta denna tid
på dygnet som du säkert väl förstår.

Vi väljer inte själva vad vi ska tala om:
Det är en annans privilegium.

Mikael:

Ständigt denne andre som söker ut oss:
Var vi än råkar befinna oss. Kanske

vid stranden av Donau, utan att vi vet
om det. Kanske är det strutsarnas land,

kanske något annat. Men alltid denne
andre som vill bestämma ämne och

riktning.

Poeten:

Säg nu så här: Vart vi än går och hur långt
vi än når – så är vi här i parken, jämlika
och lika. Det finns en park i varje stad.
Och i den parken finns det en vila för trötta.
Jag menar så här: De trötta kan vila sig,
vila sig, medan de väntar på ett nytt ord
att knyta an till. Vi måste knyta an till
orden. Förstår du det? Jag ska skriva mig
bort från Warszava. Jag ska skriva mig
bort från allt, utom den här parken där
vi släntrar omkring och väntar på de
rätta orden. Nu måste de komma, tänker
vi oss! Det har varit ett riktigt *äventyr*.
Det har det faktiskt varit och jag tycker nog
personligen att det kunde få fortsätta
ett tag till. (Nu börjar det likna något.)
Just när det börjar likna *något* så är
det meningen att det ska ta slut alldeles.

/---/

De små författarögonen söker förtvivlat,
de suger på omgivningen: Försöker hitta
någoting, vad som helst, att knyta an till.
Jag orkar inte envisas.

Farväl till de ögonen! Farväl små ögon, farväl.